



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 4. Quos effectus habeat reprobatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

Hoc secundum tenent aliqui, quibus consentit Herice disput. 33. Primum tamen tenent Soar. lib. 5. cap. 5. num. 10. Ruiz disput. 14. de Prædest. sect. 6. & seqq. Videturque probabilius propter auctoritatem August. & aliorum Patrum, qui vniuersaliter pronunciant locis citatis, Reprobos omnes propter peccatum originale relinquere à Deo, negante videlicet illis ea dona gratuita, per quæ, si darentur, & illi, sicut & alij, euaderent prædestinati. Quamquam enim in ijs, quibus peccatum originale remissum est, nihil propter illud damnationis remaneat, dicente Apostolo ad Rom. 8. *Nihil ergo damnationis est his, qui sunt in Christo Iesu.* Et Trident. sess. 5. decreto de peccato orig. *Nihil est damnationis ijs, qui verè consepulti sunt cum Christo per Baptisma.* Quippe Deus nullum peccatum remissum punit pœnâ aliqua æternâ damni, vel sensus; imo nec priuatione gratiæ sufficientis, ac necessaria ad obtinendam iustificationem, & gloriam. Nihil tamen vetat, punire Deum peccatum remissum alio genere pœnæ vel temporalis, vel negatiuæ. Scimus enim ex materiâ de Penitentia, sæpe remanere pœnam aliquam temporalem luendam propter peccatum iam remissum quoad culpam. Est etiam certum, remisso peccato originali per Baptismum, non remitti pœnam mortis, neque alias pœnalitates huius vitæ, quas propter illud patiuntur homines. Potuit igitur Deus ita propter peccatum originale negare Reprobis ea vberiora gratiæ dona, cum quibus prædestinati forent, vt etiam post remissionem eius quoad culpam talis pœnâ maneat luenda. Ita ergo fecisse defacto censendus est propter dicta.

34 Dico quartò. Integræ reprobationis negatiuæ prout complectentis omnes actus Dei, & omnes effectus ad illam spectantes iuxta dicta quæst. 1. nulla datur ex parte Reprobi causa moralis meritoria. Est certum. Quia talis causa aliquod Reprobi peccatum ad eius damnationem conducens deberet esse, cuius permisso ipsius reprobationis negatiuæ non esset effectus. Si quidem tale peccatum suimet permissionis causa moralis meritoria esse non potest, vt est notissimum. Sed tale peccatum non datur: quia permissio cuiusvis peccati conducentis ad damnationem Reprobi eo ipso conducit ad damnationem ipsam, atque adeò nequit non esse effectus reprobationis negatiuæ ipsius Reprobi. Ergo. Confirmatur, & declaratur. Quia permisso primi peccati Reprobi, (sive illud sit originale, vt nos putamus, sive aliud), à qua incipit illius reprobatio negatiua sub meritum alterius peccati prioris cadere nequit; cum nequeat dari peccatum, quod sit prius primo. Ergo permissionis saltem primi peccati à qua incipit reprobatio negatiua causa moralis meritoria dari non potest ex parte Reprobi; & consequenter nec integre ipsius reprobationis, vt fert nostra assertio.

35 Dico quinto. Nulla est assignabilis causa, sive ratio, præter diuinum beneplacitum, cur isti potius, quam alij in particulari sint reprobati à Deo reprobatione negatiua; vel quia talis ratio reipsa non datur; vel quia, licet sæpe reipsa derur, vt est probabilius, occulta omnino nobis est. Doctrina huius assertionis in eandem recidit cum illâ, quam tradidimus disput. 42. quæst. 9. proposit. 2. Quocirca, quæ pro illâ propositione adduximus ibi, & huic assertioni sunt hic applicanda à Lectore, ne nos actum agamus.

QVAESTIO IV.

Quos effectus habeat reprobatio.

36 **S**uppositis acceptionibus reprobationis tum positiuæ, tum negatiuæ, quas statimus quæst. 1. facile erit hæc quæstionem resolvere. Quare & breuiter ab eâ, quemadmodum à præcedente, me expediam.

Suppono ergo primò, reprobationis positiuæ vnicum esse effectum ipsam Reprobi punitionem per pœnam æternam, vel damni simul, & sensus, vt in ijs, qui decedunt cum peccato personali mortali; vel solius damni, vt in illis, qui cum solo originali moriuntur: quoniam & eadem punitiõ est vnicum talis reprobationis obiectum, iuxta acceptionem huius, in qua procedimus, De qua nullum est dubium.

Suppono secundò, inter effectus reprobationis negatiuæ, & prædestinationis hoc esse discrimen potissimum, quòd effectus prædestinationis, vt talis sit, ex fine glorificationis Prædestinati debet procedere iuxta dicta disput. 43. quæst. 1. secus effectus reprobationis negatiuæ ex fine punitionis Reprobi. Quidquid enim ad Reprobi damnationem, atque adeò punitionem de facto conducit, effectus reprobationis eius dicendus est, ex quocunque demum fine, siue mortuo causetur à Deo. Quia talis reprobatio, iuxta acceptionem eius statutam quæst. 1. aliud non est ab eâ prouidentia permissiua, qua Deus prouidet, siue causet ex quibusuis motiuis cuncta illa; quæ prouidet de facto, siue cum effectu influxura in damnationem, punitionemque Reprobi ex hypothesi, quòd ab ipso causetur. Vnde effectus huiusmodi reprobationis eo ipso sunt effectus Dei; cum sint effectus alicuius prouidentie diuinæ. Ex quo inter prædestinationem, & reprobationem aliud prouenit discrimen valde notabile, quòd prædestinatio pro effectibus habet opera bona, siue merita Prædestinati; reprobatio verò nullatenus habet pro effectibus opera mala, siue peccata Reprobi, vt cum Magist. in 1. dist. 40. & S. Thom. 1. par. quæst. 23. art. 3. docent omnes Theologi, teste Soar. lib. 5. de Prædest. cap. 7. Quia nimirum Deus meritorum Prædestinati causa est præcipua: peccatorum autem Reprobi nullatenus causa esse potest.

38 His positis, cenleo dicendum primò, permissionem peccati originalis in Reprobis reprobationis negatiuæ eorum effectum esse. Quia eo ipso, quòd peccatum originale Reproborum reprobationis negatiuæ eorum causa moralis est, prout quæst. 3. num. 30. statimus, non potest non permissio totius peccati ad ipsorum damnationem, atque punitionem æternam defacto conducere, Quod satis est, vt dictæ reprobationis negatiuæ sit illa effectus iuxta doctrinam suppositam num. præced. vt constat.

39 Dico secundò, omnes permissiones peccatorum personalium Reprobi, quæ in damnationem eius instunt defacto proximè, vel remotè effectus sunt reprobationis negatiuæ eius, ex quocunque demum fine, siue mortuo procedant à Deo,

Deo; dummodò procedant ex præscientiâ conditionatâ de influxu præstando ab ipsis de facto in damnationem Reprobi ex hypothesi, quod ponantur. Quia ut talis reprobationis effectus dicantur, conditiones istæ sunt necessariae, & sufficientes iuxta dicta num. 38. Vnde sequitur primò; positiones auxiliorum sufficientium, & negationes efficacium ad non peccandum unâ cum potestate ad peccandum, ex quibus coalescunt singulæ talium permissionum iuxta dicta disput. 43. quæst. 3. num. 21. effectus dictæ reprobationis negativæ esse. Secundò sequitur, siquæ aliæ permissiones ad peccandum dentur in Reprobo, quæ in eius damnationem non influant defacto, ut est possibile; has reprobationis eius negativæ effectus non esse: quia deest illis conditio requisita, ut tales sint, prout constat ex dictis.

41 Dico tertio. Quæcunque seu positiva, seu negativa defacto influunt, siue conducunt quoquo modo in damnationem Reprobi, à Deoque sunt causata ex quocumque motivo, positivæque vel in Reprobo ipso, vel alibi, ex præscientiâ tamen conditionatâ de eorum influxu futuro in illius damnationem, cuncta hæc ipsius Reprobi negativæ reprobationis effectus sunt. Quia cuncta hæc omnes conditiones requisitas ad id muneris habent iuxta doctrinam suppositam, itaturamque num. 38.

42 Supererat hic examinandum. Primò, quantum fit certitudo tum formalis tum obiectiva reprobationis. Secundò; qua ratione reprobatio cum Reprobi libertate cohareat, & an in potestate huius positum sit, prædestinari, vel reprobari. Verùm quia disput. 41. quæst. 4. & 5. has difficultates versavimus circa prædestinationem, eandem modò circa reprobationem non iterum versandas censemus: quia, quæ ibi de prædestinatione sunt dicta, facile possunt à Lectore, sua proportione servatâ, hic applicari reprobationi. Eo præsertim inter utramque observato discrimine. Quod in prædestinatione, præter decretum executivum gloriæ, aliquod aliud Dei decretum includitur iuxta omnem sententiam connexam intrinsicè cum glorificatione Prædestinati. In reprobatione verò præter decretum executivum pœnæ, (in quo stat reprobatio positiva), nullum aliud debet includi (pertinens ad negativam) connexam intrinsicè cum punitione Reprobi. Vnde fit, ut prædestinatio ante decretum executivum gloriæ duplici titulo sit metaphysicè connexa cum glorificatione Prædestinati. Primò ratione alicuius decreti in se inclusi cum tali glorificatione connexi per se. Secundò ratione coniuncti (in quo consistit) ex præscientiâ conditionatâ de influxu mediatorum, siue factum in ipsam glorificationem ex hypothesi, quòd ponantur, & ex purificatione conditionis factâ per eorum positionem, siue per absoluta, & efficaciam decretâ de positione ipsâ. At reprobatio negativæ ante decretum executivum pœnæ (in quo stat positiva) secundo tantum ex dictis duobus titulis est metaphysicè connexa cum punitione Reprobi. Quæ omnia ex dictis luculque satis sunt nota.

QVAESTIO V.

Quanam de libro vitæ, de numeroque Prædestinatum, ac Reprobatorum restent quaerenda.

43 Dico restare, quæ sequuntur. Primò enim quaeritur. Quid sit liber vitæ. Respondetque S. Thom. 1. par. quæst. 24. artic. 1. in corpore. *Quòd liber vitæ in Deo dicitur metaphoricè secundum similitudinem à rebus humanis acceptam. Est enim consuetum apud homines, quòd illi, qui ad aliquid eliguntur, conscribantur in libro. utpote milites, vel consularij, qui olim dicebantur Patres conscripti. Patet autem ex præmissis, quòd omnes Prædestinati eligantur à Deo ad habendam vitam æternam. Ipsa ergo Prædestinatorum conscriptio dicitur liber vitæ. Dicitur autem metaphoricè aliquid conscriptum in intellectu alicuius, quòd firmiter in memoria tenet. Vnde ipsa Dei notitiâ quasi firmiter retinet, se aliquos prædestinasse ad vitam æternam, dicitur liber vitæ. Itaque liber vitæ appellatur ea scientia speculativa, qua Deus quasi reflexè suam prædestinationem, omnemque suos Prædestinatos quatenus tales invenitur. Id quod etiam sentiunt August. lib. 20. de Civitat. cap. 15. & alij Patres apud Ruiz disputat. 60. de Prædest. sect. 2. atque Theologi communiter. Vnde liber vitæ à Prædestinatione differt, ut quidam actus scientiæ Dei à quadam parte sui obiecti. Porro, sicut eiusmodi scientiâ Dei primariò, & simpliciter dicitur liber vitæ, scilicet gloriæ; scientiâ etiam, qua Deus videt iustos pro tempore, quo iusti sunt, secundariò, & secundum quid dici solet liber vitæ, scilicet gratiæ, ut cum S. Thom. dictâ quæst. 24. art. 2. docent alij communiter.*

44 Secundò quaeritur. An sicut prædestinationi correspondet liber vitæ, ita reprobationi correspondeat liber mortis. Negat S. Thom. artic. 1. citato ad 3. *Quia non est consuetum conscribi eos, qui repudiantur, sed eos, qui eliguntur.* Consentunt alij communiter. Aliæque adduntur congruentiæ. Prima: quia libri scribi solent ad perpetuam rei memoriam. Quæ iustis debetur, iuxta illud Psal. 111. *In memoria æterna erit iustus.* Secus iniquis, iuxta illud Osee 1. *Oblivione obliviscar eorum:* Secunda: quia superfluum videtur liber mortis: cum indirectè consistat ex libro vitæ, quinam sint reprobi, iuxta illud Apocal. 20. *Qui non est inuentus in libro vitæ scriptus, missus est in stagnum ignis.* Tertia: quia Deus Reprobos dicitur nescire, scientiâ videlicet approbationis, iuxta illud Math. 25. & Lucæ 13. *Nescio vos.* Itaque; cum sit certissimum, tam clarè, & distinctè inveni Deum omnes Reprobos, atque Prædestinatos prout tales; scientiâ priorum nihilominus non solet dici liber mortis: sicuti scientiâ posteriorum dicitur liber vitæ propter rationes indicatas.

Ter-